

Side og ikke fra den, hvor det henhører under Kritikken og Æsthetikken, hvormed vi ikke have at gjøre. Naar jeg ikke desto mindre har kunnet tiltræde Lovudkastets § 1, som den nu er affattet, saa er det deels, fordi jeg har følt — og jeg har anvendt meget Arbejde derpaa — at det er overordentlig vanskeligt at opstille en udtømmende Kasuistik, deels fordi jeg er overbevist om, at § 1 ikke vil komme til Anvendelse uden i de Tilfælde, hvor der er en fornødig Grund dertil, og i den Henseende skal jeg udtale, at jeg vilde finde Loven utaaelig, dersom det var Politiet, der skulde paasee dens Overholdelse, og dersom der fra det Offentliges Side skulde anlægges Sag i Anledning af Gjengivelsen. Men det er kun Kunstneren selv, der kan reise Sag, og det er kun inden en meget kort Tid, at det kan skee. Altsaa vil den almindelige Sætning, som indeholder en Anerkjendelse af en Eiendomsret, der gaaer videre end til den blotte Eiendomsgegenstand, Originalen, hvilket indeholder noget Smukt, og Noget, som enhver civiliseret Bopgivning med Føie kan vedkjende sig, aldrig komme til Anvendelse, uden hvor der er Grund dertil, og hvis den søges anvendt derudover, vil Spørgsmaalet kunne finde sin Afgjørelse ved Domstolene. Et æret Medlem har meent, at det var slemt, at Domstolene skulde afgjøre dette; der skulde være en saadan Definition, at Enhver kunde tage og føle derpaa. Jeg paastaar, at navnlig det Exempel, som den ærede Rigsdagsmand valgte, var saa uheldigt som Noget. Jeg vil paa det Bestemteste paastaae, at det ikke vil være muligt at komme Definitionen af Ordet „Kopi“ nærmere, end det er skeet i Slutningen af § 1. Jeg skal ikke blot vedkjende mig den, men gjøre det med den fulde Overbeviisning, at denne Definition rammer Tingen saa nær, som skee kan med Ord. Det, som skal være Enhver frit, og hvoraf enhver Kunstner, saavel i Oldtiden som i vore Dage, har levet og lever, er at benytte Forgængernes Arbejder og Bøger og den hele Udvikling, som gaaer igjennem dem; men hvor denne Anvendelse af en Andens Arbejder og Bøger fremtræder som Forurettelse mod en endnu levende Kunstner, der er Definitionen af dette Begreb

saa skarp, som muligt, saa at det vil være let for den, der har Tvivl om, hvorvidt der er skeet en utilbørlig Benyttelse af hans Arbejder, at gjøre sin Ret gjældende ved Domstolene, men han maa da ogsaa underkaste sig deres Afgjørelse, hvad enten den er for eller imod ham. Jeg indrømmer, at den første Sætning i § 1 er svævende, men Definitionen for Grændsen mellem Kopi og blot aandelig Tilægnelse, blot Benyttelse af Motiver, kan ikke gives skarpere, end her er skeet. Det Samme gjælder med Hensyn til det af en anden æret Rigsdagsmand (Tscherning) reiste Spørgsmaal: Hvem er Kunstner? Det er en Selsølgelse — og Intet i Lovudkastet tyder paa det Modsatte — at det ikke blot er Folk, som have gaaet paa Kunstakademiet eller faaet, hvad den ærede Rigsdagsmand kaldte „Løgstempleet“; men paa den anden Side er der ikke Tvivl om, hvor Grændsen er. Enhver Haandværker, der har tilveiebragt Noget, som er saa fuldent i Form og saa affluttet, at det maa betragtes som et Kunstværk, maa med Rette kaldes en Kunstner, derom kunne Meningerne ikke være deelte; men i alt Fald er det mig klart, at ethvert Forsøg paa at give en nyere Definition vilde føre til det Resultat, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds afflyer og hvori jeg er enig med ham, at vi fik en Definition paa et vist Slags Mennesser, en vis Klasse, der skulde være Kunstnere ex professo. Der kan kun være Tale om kunstneriske Frembringelser, og om Vedkommende er udgaaet fra den eller den Kunstskole, eller har arbejdet sig op ved naturligt Geni eller er en blot Dilettant eller endog saa kun en Fuffser, gjør ikke Noget til Sagen; hvem der er Kunstner og hvad der er et Kunstværk, vilde det være urigtigt og farligt at give en Definition paa, og lykkedes det, vilde der være lykkes Noget, som var i Strid med den ærede Rigsdagsmands Opfattelse af, hvorledes de frie Kunstner skulde være stillede i Verden, det vil sige frie for Definition og for alt laugsmaessigt Stempel. Jeg skal i den Henseende henvise til § 5 Litra b., som indeholder en af de Bestemmelser i Loven, som jeg med megen Energi maa opretholde, idet jeg troer, at man vilde gaae Haandværkeren meget for nær ved